

Forhandlingen om de Finansministeren vedrørende Andragender genoptoges.

Bjerre: Jeg vil bringe Finansudvalget en Tak for, at det har foretaget Indstillingen under Nr. 5 angaaende fhv. Pioner N. Brynildsen af Aarslev. Jeg glæder mig over det, fordi jeg synes, det er rigtigt, at man anbefaler den Slags Andragender fra forhenværende Soldater, der i Tjenesten ere komne til Skade. Jeg synes, man ikke har været saa villig til det før, som man er nu, og jeg er glad ved, at den Praksis mere og mere kommer frem, at naar nogen i Soldatertjenesten kommer til Skade og mister sin Førlighed, har Samfundet at tage sig af ham. Jeg havde ogsaa gerne set, at Udvalget havde gjort Indstilling angaaende Andragendet under Nr. 69 fra en Mand, der er kommen til Skade under Arbejdet ved Hadsten Station. Jeg opfatter det saaledes, at naar Udvalget ikke har foreslaaet at henvise dette Andragende, er det, fordi det ikke kan ses, om Andragendet har været hos Ministeren. Det er noget vanskeligt for mig og for Andrageren at vide, om det har været hos Ministeren eller ikke, idet han har søgt Generaldirektøren ved Statsbanerne, men det er maaske en Fejl, og jeg haaber derfor, det kan gaa i Orden ad Aare. Jeg har blot Lyst at sige, at naar vi udføre saadanne store offentlige Arbejder, bør Ministeren vaage over, at de Folk, som faa Entreprisen, have deres Folk ulykkesforsikrede og kunne opfylde Betingelserne derfor, saa at det ikke kan gaa, som det er gaaet her, hvor en Mand kommer til Skade, men, da han ikke er forsikret, ingen Erstatning kan faa. Arbejderne maa kunne stole paa, at ved saadanne offentlige Arbejder ere de under Forsikringsloven. Det har ikke været Tilfældet her, men jeg haaber, Tingen kan rettes derved, at Ministeriet giver ham en Erstatning, saa meget mere som Udgiften til Hadsten Station gik langt under det Beløb, der var opstillet, og der altsaa er rigeligt til at erstatte en Skade som den, her er Tale om.

Marott: Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger om Andragendet Nr. 82, som jeg har indbragt, og som Finansudvalget har foreslaaet at henvise til Finansministeren. Dette Andragende drejer sig om en Understøttelse til en fhv. vestindisk Soldat J. Nielsen her af København. Denne Mand blev i sin Tjenestetid i Vestindien i 1889—93 kvæstet i Hoftens, ved at en Ka-

non under Øvelserne væltede over ham. Han blev imidlertid efter dette Ulykkestilfælde behandlet som Simulant, og ifølge den Fremstilling, der foreligger i de Forhør, der ere afholdte i denne Sag, har Andrageren lidt megen Uret under sin Tjenestetidovre i Vestindien, ja, han har endog været udsat for Mishandling fra overordnede Side. Efter Ulykkestilfældet blev Nielsen sendt til København, hvor Korpslæge Meyer ved Garnisonssygehuset undersøgte ham uden at kunne erkende, at han havde lidt nogen Beskadigelse, og Nielsen blev sendt tilbage til Vestindien. Her blev han gentagne Gange straffet, fordi han ikke kunde udføre sin Tjeneste. Jeg skal saaledes nævne, at han bl. a. blev straffet, fordi han fandtes siddende paa en Trækasse som Følge af Træthed og derfor idømt 24 Timers mørk Arrest, en Straf, som Nielsen imidlertid nægtede at modtage, og Sagen gik derefter til Krigsret, som skærpede Straffen til 48 Timers mørk Arrest. Senere blev han idømt 5 Dages mørk Arrest paa Vand og Brød som Simulant.

Imidlertid lykkedes det ham ved at stille for sig omsider at slippe bort fra al denne Tortur og at komme her til København, hvor han lod sig undersøge ved Hjælp af Røntgen-Straaler. Ved denne Undersøgelse konstateredes det, at der ved det Ulykkestilfælde, som var overgaaet ham, var sket et Brud paa Laarhalsbenet, det var brækket lige under Hoftens. Det var altsaa hermed godtgjort, at han virkelig var kommen til Skade og ikke havde simuleret, og det var godtgjort, at de Herrer Læger ved denne Lejlighed havde begaaet et overfor ham ret skæbnesvangert Misgreb, som paaførte ham store Lidelser i Tjenesten.

Andrageren indsendte i 1906 Klage til Ministeriet over Guvernør Arendrup, Korpslæge Meyer og Auditor Hansen, og i den Anledning blev der nedsat en Stabskrigsret, men der blev intet Ansvar gjort gældende mod Korpslægen, idet det oplystes, at Garnisonssygehuset, den Gang Nielsen var der for at blive undersøgt, ikke var i Besiddelse af noget Røntgen-Apparat, og det havde derfor ikke været Lægen muligt at stille Diagnosen. Det er mærkeligt at høre, at man paa Garnisonshospitalet opgiver at undersøge en Mand tilstrækkeligt, fordi man ikke har et saadant Apparat. Man skulde mene, at det havde ligget nær for Sygehuset i alt Fald paa anden Maade at sørge for, at Manden blev undersøgt. Sagen er meget udførligt omtalt af de